

Arrest

nr. 237 766 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 20 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het CGVS nam in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 16 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door hem beweerde problemen met de taliban die verband hielden met zijn werk enerzijds en omdat anderzijds zijn profiel als werknemer van MSH niet volstond om een gegronde vrees in zijn hoofde aannemelijk te maken. Daarnaast werd geoordeeld dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 222 673 van 14 juni 2019.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij bij zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor MSH. Verzoeker bekritiseert het onderzoek tijdens zijn eerste verzoek en verwijst daarbij naar de documenten die hij heeft neergelegd tijdens zijn eerste procedure. Daarom vraagt verzoeker bijkomende onderzoeksdaten.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een Afghaans paspoort en een kopie van een ministerieel besluit betreffende gelijkwaardigheid van uw diploma.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerdere door hem afgelegde verklaringen en het bekritisieren van het onderzoek tijdens zijn eerste verzoek, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker herhaalt nogmaals in zijn verzoekschrift de vraag om contact op te nemen met zijn toenmalige supervisor N.K.. Zoals in de bestreden beslissing terecht opgemerkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze elementen reeds opgenomen in haar beoordeling en staat deze bijgevolg vast. Verzoeker verwijst nog naar stuk 3 bij zijn verzoekschrift om de Raad een beeld te geven hoe de organisatie opgesteld is, doch laat na dit stuk daadwerkelijk te voegen bij het verzoekschrift.

Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel door zijn werkzaamheden met binnenlandse en buitenlandse organisatie en hiertoe verwijst naar algemene informatie dienaangaande, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. In het arrest nr. 222 673 van 14 juni 2019 oordeelde de Raad als volgt: "Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de vervolging van personen die geacht worden de overheid te steunen in Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd. De bestreden beslissing verwees hierbij terecht naar de informatie van S.M., die aantoonde dat het risico voor vervolging voor verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling bij MSH laag is: "this would be highly unlikely, given that the role of this employee was in the health sector and work was conducted in the capital city within the MSH office and within the MOPH pharmaceutical department. These activities would be low profile, and not place the applicant in a position where they would be recognized as a representative of the government, an international NGO or a political party" (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1). Het verweer in het verzoekschrift dat de situatie voor lokale medewerkers verschilt van buitenlandse medewerkers kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, gelet op het feit dat uit de verklaringen van S.M. niet kan blijken dat zij enkel zouden gelden voor lokale of buitenlandse medewerkers. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, brengt hij evenmin landeninformatie bij die voorgaande vaststelling kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. Uit de door verzoeker toegevoegde informatie kan immers niet blijken dat het loutere feit dat hij als medewerker van de zorgsector contact had met de overheid en buitenlandse organisaties en dat hiervan publieke informatie beschikbaar is, zou volstaan om bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk te worden geïdoleerd of vervolgd. De Raad merkt bovendien op dat uit de informatie van S.M. en de door verzoeker neergelegde ontslagbrief blijkt dat verzoeker thans niet langer tewerkgesteld is bij MSH, zodat verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van deze activiteiten nog een risico zou lopen bij een terugkeer door Kabul. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers in concreto aannemelijk te maken, quod non in casu. Verzoeker haalt immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan. Het loutere feit dat verzoeker sinds 2015 meermaals in Europa heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan niet volstaan om te besluiten dat verzoeker thans een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. In zoverre verzoeker nog verwijst naar niet nader te verifiëren rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzing hoe dan ook niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking."

Verzoeker brengt met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het louter verwijzen naar algemene informatie geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die voorgaande beoordeling in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Door louter algemene landeninformatie aan te halen over de situatie van terugkeerders, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. "

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt te worden dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De verzoekende partij verwijst in haar pleitnota van 20 juni 2020 naar de vaststelling in voornoemde beschikking dat het stuk 3 niet werd toegevoegd en neemt in haar pleitnota een kopie op van het voormelde stuk "die in al in het dossier van verzoeker zit". Zij voegt toe dat zij dit heeft neergelegd bij haar eerste verzoekschrift tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij meent vervolgens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar dossier heeft nagelaten om de juiste personen te contacteren. Zij betoogt: "Als ik wil weten of een zaak op de rol staat, moet ik niet de voorzitter van de RvV contacteren. Als ik wil weten dat de tolken hun auto's in de binnenkoer van de Rvv parkeren moet ik niet naar de voorzitter van de Rvv bellen en vragen of het effectief zo is. Ik moet de medewerker van de onthaal contacteren om deze vraag te stellen."

De verzoekende partij betoogt verder onder de verwijzing naar de vaststelling van de Raad dat haar profiel niet voldoende is om een vrees aan te tonen, dat zij meent dat haar profiel en de

landeninformatie over de terugkeerder voldoende zijn om aan te tonen dat zij gevaar loopt bij haar terugkeer.

De verzoekende partij wenst tevens nogmaals te verwijzen naar: *“§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: ‘Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.’”* en zij stelt dat zij een hoog profiel heeft en gekend is bij de taliban.

De verzoekende partij verwijst tot slot naar een rapport van F. Stahlmann waaruit blijkt dat 55 Afghanen bij hun terugkeer het slachtoffer zijn geworden van vervolgingen en waaruit zij citeert.

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het herhalen en het samenvatten van hetgeen zij reeds in haar verzoekschrift uiteenzette. Hoewel hier en daar aangevuld met kritiek, opmerkingen of algemene verwijzingen, gaat zij evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het stuk 3 waarvan zij stelt dat zij dit heeft neergelegd *“in zijn eerste verzoekschrift tegen de beslissing van het CGVS”*, een kopie opneemt in haar pleitnota en betoogt dat zij meent dat het Commissariaat-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen nagelaten heeft om de juiste personen de contacteren, brengt de verzoekende partij thans geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen gronden hieromtrent. Meer bepaald wordt in voormelde beschikking gesteld:

“4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerdere door hem afgelegde verklaringen en het bekritisieren van het onderzoek tijdens zijn eerste verzoek, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker herhaalt nogmaals in zijn verzoekschrift de vraag om contact op te nemen met zijn toenmalige supervisor N.K.. Zoals in de bestreden beslissing terecht opgemerkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze elementen reeds opgenomen in haar beoordeling en staat deze bijgevolg vast. Verzoeker verwijst nog naar stuk 3 bij zijn verzoekschrift om de Raad een beeld te geven hoe de organisatie opgesteld is, doch laat na dit stuk daadwerkelijk te voegen bij het verzoekschrift.”

Hieruit blijkt dat, daargelaten de vraag of het zogenaamde stuk 3 al dan niet werd gevoegd, dit hoe dan ook geen afbreuk doet aan het gestelde in voornoemde beschikking waar erop wordt gewezen dat de verzoekende partij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerdere door haar afgelegde verklaringen en het bekritisieren van het onderzoek tijdens haar eerste verzoek, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Dit is immers thans evenmin het geval. Tevens dient te worden benadrukt: *“Verzoeker herhaalt nogmaals in zijn verzoekschrift de vraag om contact op te nemen met zijn toenmalige supervisor N.K.. Zoals in de bestreden beslissing terecht opgemerkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze elementen reeds opgenomen in haar beoordeling en staat deze bijgevolg vast.”* Door een kopie op te nemen van het zogenaamde stuk 3 in haar pleitnota en een betoog te houden onder meer over ‘de organisatie’ van de Raad, brengt de verzoekende partij geen valabele argumenten bij die voormelde gronden van de bestreden beslissing in een ander daglicht plaatsen.

In de mate dat de verzoekende partij thans met voormeld betoog en voor het overige opnieuw lijkt voor te houden dat geen voldoende onderzoek werd gevoerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, benadrukt de Raad ook volgende grond uit de beschikking:

“De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.”

De verzoekende partij geeft vervolgens op algemene wijze aan dat, waar de Raad stelt dat haar profiel niet voldoende is om een vrees aan te tonen, zij meent dat haar profiel en de landeninformatie over de terugkeer voldoende zijn om aan te tonen dat zij gevaar loopt bij haar terugkeer. Door een algemeen betoog te voeren en aan te geven het niet eens te zijn, slaagt de verzoekende partij er echter wederom niet in valabele elementen bij te brengen die afbreuk doen aan het gestelde in voornoemde beschikking:

“Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel door zijn werkzaamheden met binnenlandse en buitenlandse organisatie en hiertoe verwijst naar algemene informatie dienaangaande, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. In het arrest nr. 222 673 van 14 juni 2019 oordeelde de Raad als volgt: “Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de vervolging van personen die geacht worden de overheid te steunen in Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd. De bestreden beslissing verwees hierbij terecht naar de informatie van S.M., die aantoonde dat het risico voor vervolging voor verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling bij MSH laag is: “this would be highly unlikely, given that the role of this employee was in the health sector and work was conducted in the capital city within the MSH office and within the MOPH pharmaceutical department. These activities would be low profile, and not place the applicant in a position where they would be recognized as a representative of the government, an international NGO or a political party” (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1). Het verweer in het verzoekschrift dat de situatie voor lokale medewerkers verschilt van buitenlandse medewerkers kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, gelet op het feit dat uit de verklaringen van S.M. niet kan blijken dat zij enkel zouden gelden voor lokale of buitenlandse medewerkers. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, brengt hij evenmin landeninformatie bij die voorgaande vaststelling kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. Uit de door verzoeker toegevoegde informatie kan immers niet blijken dat het loutere feit dat hij als medewerker van de zorgsector contact had met de overheid en buitenlandse organisaties en dat hiervan publieke informatie beschikbaar is, zou volstaan om bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk te worden geïdoleerd of vervolgd. De Raad merkt bovendien op dat uit de informatie van S.M. en de door verzoeker neergelegde ontslagbrief blijkt dat verzoeker thans niet langer tewerkgesteld is bij MSH, zodat verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van deze activiteiten nog een risico zou lopen bij een terugkeer door Kabul. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers in concreto aannemelijk te maken, quod non in casu. Verzoeker haalt immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan. Het loutere feit dat verzoeker sinds 2015 meermaals in Europa heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan niet volstaan om te besluiten dat verzoeker thans een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. In zoverre verzoeker nog verwijst naar niet nader te verifiëren rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzing hoe dan ook niet dienstig is bij gebrek aan precedentwerking.”

De Raad herneemt thans dan ook eveneens het besluit dat in voornoemde beschikking op dit punt wordt geformuleerd:

“Verzoeker brengt met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het louter verwijzen naar algemene informatie geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die voorgaande beoordeling in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.”

Waar de verzoekende partij nogmaals wenst te verwijzen naar: “§ 39 van *Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’*: “Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”, poneert dat zij een hoog profiel heeft en gekend is bij de Taliban en citeert uit een rapport van F. Stahlmann, stelt de Raad wederom vast dat de verzoekende partij niet *in concreto* ingaat op volgende gronden uit de beschikking, minstens wordt hieraan geen afbreuk gedaan:

“4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Door louter algemene landeninformatie aan te halen over de situatie van terugkeerders, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in haar pleitnota louter stelt dat zij niet akkoord is met de beschikking en dat zij wenst gehoord te worden, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij middels haar pleitnota van 20 juni 2020 gebruik heeft gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond en zij heeft deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijkheid had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

3.3. De Raad besluit dat door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Dit is evenmin het geval waar zij op algemene wijze kritiek uit en verwijzingen bijbrengt. Zij gaat immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. De door de verzoekende partij per pleitnota van 20 juni 2020 aangebrachte argumenten zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 5 juni 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS